

HERG BENET
P U B L I S H E R S

Vizita
Cosmin Perța

Colecția $\sqrt{5}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2013

© 2013 Cosmin Perța

© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: © 2013 Vlad Fischer

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PERȚA, COSMIN

Vizita / Cosmin Perța. - București : Herg Benet, 2013

ISBN 978-606-8530-02-4

821.135.1-32

Tipărit în România

Cosmin Perța

Vizita

HERG BENET
P U B L I S H E R S

COSMIN PERȚA, poet, prozator, eseist, s-a născut în 1982, în localitatea Vișeu de Sus, Maramureș. A absolvit Facultatea de Litere, Universitatea din Cluj. Masterat și doctorat în literatură la Universitatea București. A publicat volumele de versuri: *Zorovavel*, Ed. Grinta, 2002, *Santinela de lut*, Ed. Vinea, 2006, *Cântec pentru Maria*, Ed. Vinea, 2007, *Bătrânul, o divină comedie*, Ed. Charmides, 2009, *Fără titlu*, Ed. Paralela 45, 2011. De asemenea, a publicat romanele *Întâmplări la marginea lumii*, Ed. Cartea Românească, 2007, și *Teofil și Câinele de lemn*, Ed. Herg Benet, 2012, volumul de proză *Două povestiri*, Ed. Tracus Arte, 2010, eseul *Introducere în fantasticul de interpretare*, Ed. Tracus Arte, 2011, și monografia *Radu G. Țeposu, rafinament și intuiție*, Ed. MNLR, 2012.

La volumele sale există la ora actuală peste 200 de referințe în presa culturală din țară și din străinătate.

JURNALUL UNUI OM FLĂMÂND

Mă trezesc de dimineată cu foame. O foame puternică, ce în curând se transferă din mațe în minte, în foame de bani. Îmi caut de lucru, nimeni nu angajează nimic. Mă plimb pe undeva prin Rahova, un angajator la care am ajuns inopinat mi-a dat papucii și am ieșit pe ușă plin de bale și nervi. Mă plimb, caut un mijloc de transport în comun. Mă plimb printre niște ruine de blocuri și câteva tufișuri. La un moment dat, într-un tufiș, îmi sare în ochi, limpede, clar, o bancnotă de 5 euro. Nu-mi vine să cred, dar mă opresc, analizez situația. E acolo, e limpede și clar. Mă reped. În tufiș miroase urât, a căcat, bancnota e plină și ea de căcat, însă în spatele ei mai văd una, și una, și alta, estimez câteva sute de euro îmbibate în căcat. Nu e nimic, îmi zic, sunt bancnote, le spăl eu cu apă rece la robinet și trece mirosul, ele rezistă, doar sunt bancnote europene. Îmi înfig mâinile în căcat cu fervoare, scormonesc în căcat, scot bancnote care de care mai mari și mai mânjite. Nu am impresia că sunt lacom,

am doar sentimentul acut că sunt flămând și că acasă mă așteaptă o soție cu doi copii. Le adun, cât de cât curățel, le pun într-o pungă de plastic care din întâmplare s-a nimerit în buzunarul meu. Când să plec, doi zdrahoni, la doi pași de mine, îmi zâmbesc îmbietor: „Ce vrei să faci, bengosule, ne faci, așa, la interval, pe banii noștri?”. Mi-e foame rău, de furie îmi clănțâne dinții, mârâi, pentru două secunde mă gândesc să mă iau la bătaie cu ei, dacă nu mi-ar fi foame i-aș dovedi, dar mai am și o vagă bănuială că nu sunt doar ei. Arunc punga într-o direcție opusă celei în care fug, ei se iau după pungă, eu scap. Nu găsesc niciun mijloc de transport în comun accesibil. Merg pe jos. E seară, deja. Am ajuns în fața teatrului Bulandra. Observ pentru prima oară că teatrul ăsta are un subsol și o ușă de intrare la subsol. În mod cu totul ciudat, în fața ușii aceleia stă un individ care îmi face semn să mă apropiu. Eu sunt mânjit de noroi, miros a căcat, dar foamea mă face să mă apropiu. E cam de înălțimea mea, ușor obez și bonom. Îmi spune că-i place de mine, de fața mea, mai ales, e sincer, îmi zice că în subsolul teatrului Bulandra ține un video-chat, îmi zice că dacă încep din seara asta pot câștiga 1000 de euro pe seară. E respingător, dar mi-e foame, accept, mai ales că din câte mi-a explicat nu sunt obligat să fac nimic și nici meni niciodată nu va ști ce am făcut. Sunt spălat, mi se dau haine noi, elegante, costum și pălărie, sunt condus într-o încăpere minusculă de 2m pe 2. Acolo sunt multe camere de filmat, de jur-împrejur, o canapea și un fotoliu. Eu trebuie să stau în fotoliu. Asta și fac.

Am o mutră sobră. Apar două pipițe, convingătoare, una blondă, una roșcată, și un gagi în maieu. Ei sunt colegii mei, mi se spune. Începe show-ul. Eu stau în fotoliu, sobru, cu pălărie, ei dansează progresiv dez-mățat. La un moment dat încep să se dezbrace, trag de mine, eu, progresiv sobru. Ei sunt la un moment dat goi, încep să se atingă, trag de mine, eu, sobru. Nu, nu e o păcăleală, nu am nici măcar o erecție. Ei fac sex pe canapea, eu, în fotoliu. Sumbru. Se încheie și video-chatul, e 6 dimineața, patronul apare transpirat, abia trezit din somn. Vine direct la mine, mă ceartă, din cauză că eu nu m-am dezbrăcat a pierdut nu știu câți clienți, apoi râde, mă felicită, mă bate pe spate, din cauză că eu nu m-am dezbrăcat a și câștigat nu știu câți. Pe mine mă interesează doar banii, îi spun. Râde, îmi dă 600 de euro și, cu un cuțit mare în mână, îmi zice să îl urmez. Ajung într-un abator, porci, zeci de porci agățați de cârlige. Cu cuțitul lui mare îmi taie jumătate din jumătate de porc și mi-l pune într-o plasă. „Restul pe mâine“, îmi spune complice. Am ajuns acasă la ora 9 și un sfert a doua zi după ce am plecat. Soția mea era în prag, mă aștepta nervoasă. Am lăsat-o să vorbească, să înjure, să facă ce voia. Când a terminat, i-am spus doar atât: „Dar am venit acasă cu bani!“. I-am arătat 300 de euro și porcul pe care m-am lăudat că l-am ales chiar eu dintre 100 de porci. S-a liniștit, a zâmbit, foamea e mare. I-am explicat că eu o dată la 2 zile trebuie să plec de acasă, nu oriunde, ci la teatrul Bulandra, unde se pune în scenă o piesă teribilă, a cărei producție durează câteva luni și unde eu am avut

neașteptatul și bănosul privilegiu de a fi acceptat figurant. I-am spus ca figuranții lucrează cel mai mult, că de multe ori noi trebuie să recompunem scenele ratate ale măștrilor, i-am spus tot ce mi-a trecut prin cap și a fost bine. Câștigam ceva bani. Cele mai importante erau pungile săptămânale de rafie pline cu carne de porc, cu tot mai multă grăsime. Pe astea le explicam cel mai greu, printr-o abruptă pervertire gastrică a mea. În rest, euro erau tot mai puțini, suficienți, dar puțini, „nu avem vizualizări, nu avem vizualizări, bre“. Viața mea duplicitară de la subsolul teatrului Bulandra a început în scurt timp să mă streseze enorm. Nu mai eram același om, mă simțeam mereu acoperit de balegă, de căcat. Am ajuns imediat la depresie și la frecventul îmbătat cu whiskey-ul din partea casei. Am ieșit odată de la video-chat super-îmbătat. Mă plimbam agale pe lângă Dâmbovița spre gura de metrou de la Unirii. Eram foarte beat. Speram ca, până acasă să mă opresc la o pizza, să beau o cafea și să fiu ca nou. Ghinionul a făcut ca în dimineața aceea socrul meu, cu al său opel astra clasic, motor de 1.6, din 2004, să treacă pe lângă mine. Îmi mai amintesc doar că a oprit, m-a strigat și am urcat lângă el. M-am trezit a doua zi dimineață la mine acasă, lângă iubita mea. Îmi spune clar că vrea să divorțeze. Urletele, epitetele licențioase, scuipăturile și tot restul a vi le descrie e în van. Reușesc să o rog să-mi explice ce s-a întâmplat: „Dobitocule, vine taică-meu, inimă largă cum îl știi, și dă peste tine, rahatule, clătinându-te, pe lângă Dâmbovița. Dacă măcar avea inspirația să te lase acolo, în

bălegarul tău, tot era o treabă, dar el, cu inima lui, ruptă, s-a gândit să îmi facă un bine mie și să te culeagă de pe drumuri, naibii, că erai de râsul aurolacilor. Și asta nu ți-a fost de ajuns, animalule, odată ce ai urcat în mașină ai făcut scandal și ai tras de volan și ai zis că tu vrei să mai bei o bere ca să-ți revii. Auzi, să-ți revii!!! Și tata, în marea lui bunătate și înțelegere, pe care eu i-o consider inutilă, s-a oprit cu tine la o crâșmă unde tu ai băut ca porcu' și ai făcut circ și l-ai înjurat și ai zis că îți bagi toate cele în noi și în averea noastră și ai mai avut și curajul să suni o pipiță oarecare, care a apărut imediat, și să i-o arăți lui tata și să îi zici că ești îndrăgostit și că ea era femeia pe care ar fi meritat să o iubești și nu eu". Eu încerc să îmi amintesc pe baza celor spuse, dar nu îmi amintesc nimic. Nu îmi amintesc nimic pe nicio bază. Nu-mi amintesc și gata. Ce spune iubita mea este extrem de grav, deși eu tot ce am făcut pentru ea am făcut, dar așa ceva nu aș putea ierta. Mă exclud din societate, mă exclud din familie, mă imaginez cerșetor. Imaginația asta îmi aduce un argument al neputinței. Nu apuc să îl exprim, îmi sună telefonul. E mama: „Eu am simțit la telefon, de câteva zile, că ești foarte deprimat, așa că, bineînțeles, fără voia ta, am plecat spre București să te urmăresc. De trei zile sunt în spatele tău. Regret doar că până la vârsta asta nu te-ai lăsat de fumat și nu ai învățat să simți când cineva te urmărește. Treaba de rușine pe care o faci să știi că nu e de viitor.“ „Mama!“, intervin eu, disperat, „Lasă aia, acuma iubita mea vrea să divorțeze de mine pentru ce am făcut aseară, ajută-

mă!!!!!!”. „Păi ce-ai făcut aseară, nefericitule? Ai ieșit dimineață beat mort de la așa-zisul tău job, ți-a luat două ore să ajungi la Unirii, unde a dat peste tine cus-cru’. Te-a băgat în mașină și a ocolit ca să ajungă la Caru cu Bere. Eu am stat într-un colț, după perdea. El o băut două cola și tu patru beri. El o plătit tot. Nu v-ați sfădit, ba chiar n-ați vorbit prea mult. Asta o fo tăt. Ce-ai mai putut face?” Nu mai înțeleg nimic. Fac un duș. Trag perdeaua. Fac pipi în duș. Mi-e rușine. Aș bea o bere.

CUM TREBUIA SĂ AJUNG UN MARE POET

Eram la Berlin, trebuia să am o lectură de proză și poezie, alături de alți români, în aula Universității Humboldt. Eram foarte agitat, foarte stresat. Cu proza mai era cum era, aia știam că o scriu bine, dar eu eram în principal poet și voiam neapărat cu ocazia asta să demonstrez odată pentru totdeauna că sunt un poet bun, un poet foarte bun. Evenimentul era organizat de Răzvan Țupa. Țin la Răzvan, am ținut mereu foarte mult la el, dar întotdeauna în prezența sa eram, sunt, timorat, pentru că știu că el nu mă consideră cine știe ce poet. Da, bun, sunt, în opinia lui, de pluton, pasabil, mă tolera. Am simțit prima dată asta în urmă cu peste 9 ani, când am împărțit un premiu literar la Beclean, pe Someș. De atunci m-a luat la ochi și de atunci până acum m-a considerat un intrus de slabă calitate în lumea literară. Acesta era momentul, momentul în care, mai mult decât publicului berlinez, trebuia să îi demonstrez lui Răzvan că sunt un poet de

CUPRINS

Jurnalul unui om flămând	5
Cum trebuia să ajung un mare poet	11
O partidă de șah cu Cărtărescu	16
De ce am plecat din București și unde am ajuns	23
Copil aflat	32
Copii	36
Bebe-buștean	39
Cea mai frumoasă fată din lume	42
Mica nebunie	46
Vecinul	51
Turn maramureșan	54
Sport și Dostoievski	57
Operație estetică	59
În trecere	61
Cauciucuri de vară	62
Viespea cu cap de muscă	65
Irina	67
O babă bizară	69
Vizita	71
Vizita 2	73
Vizita 3	75

Vizita 4	77
Tocăniță	78
Cutremur	82
Tott, pe zi ce trece	85
Pierdut	87
Mama ei de poezie	90
Pe stradă	92
Cum începi un roman	94

Addenda (două proze din 2003)

Marta	102
Podul	112

Groșan:

În peisajul extrem de variat al prozei contemporane,
Cosmin Perța face o figură cu totul și cu totul aparte.

Cehov:

Sunt de acord cu domnul Groșan.

Harms:

Uite-așa prozatori fac ăștia acum!

Buzzati:

La vera prosa breve!...

www.hergbenet.ro

ISBN 978-606-8530-02-4

9 786068 530024 >